

Arrest

nr. 222 634 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 december 2015 België binnen en verzoekt op 11 december 2015 om internationale bescherming. Op 22 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U bent geboren in het dorp Guzare Ezana Masjede Gulmadbai, in het district Chahab, provincie Takhar, waar u opgroeide en school liep tot en met de twaalfde graad.

In het jaar 1389 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel het jaar 2010 van de Gregoriaanse kalender (GK) ondertekende u een samenwerkingsovereenkomst met het veiligheidskantoor van de provincie Takhar. U werkte voor hen als spion om drugssmokkelaars en mensen die samenwerkten met de taliban te ontmaskeren. Uw spionageactiviteiten leidden tot de vondst van drugs in een wagen die toebehoorde aan H. F. (...) en de arrestatie van enkele van zijn mensen in 1390 (2011 GK). In 1391 (2012 GK) werden dankzij uw hulp ook de drugssmokkelaars K. M. (...) en H. (...) gearresteerd. Toen in de tiende maand van 1391 AK (januari 2013 GK) het districtshuis van Chahab werd aangevallen, werden uw spionageactiviteiten blootgelegd. U ging naar Kabul om het ingangsexamen voor het leger af te leggen, waarna u terugkeerde naar uw dorp. Enkele dagen na de aanval op het districtshuis werd uw huis aangevallen. Uw vader en u waren op dat ogenblik op familiebezoek. Verschillende van uw familieleden, waaronder uw moeder, geraakten gewond en jullie huis was volledig vernield.

Op 16 qaws 1392 AK (7 december 2013 GK), ving u de militaire opleiding tot officier aan in Kabul. Op 22 jawza AK (12 juni 2014 GK) keerde u terug naar huis omdat uw moeder medische zorgen nodig had. Onderweg in het dorp Khwaja Hafez Jangin Qala werd u aangevallen door de taliban. U werd gered door de politie en kon uw weg naar huis verder zetten. Bij u thuis aangekomen vertelde uw moeder dat ze in hout 1392 AK (maart 2014 GK) een dreigbrief had gekregen van de schaduwdistrictsgouverneur van de taliban, genaamd Sangariar, waarin u met onthoofding bedreigd werd indien u uw militaire opleiding niet stopzette en de taliban vervoegde. U diende een verzoekschrift in rond deze zaak bij de politiechef A. G. K. (...) maar kreeg het antwoord dat men uw veiligheid niet kon garanderen en dat u zelf voor uw veiligheid moest instaan. U keerde terug naar uw militaire opleiding en rondde deze af op 30 saratan 1393 AK (21 juli 2014 GK). Vervolgens trad u in dienst bij het 201e korps, aanvankelijk als bediende bij de personeelsdienst in de basis van Gambiri in de provincie Laghman en daarna als tweede luitenant aan het hoofd van een eenheid van een 16-tal soldaten in het district Narai van de provincie Kunar. U werd er onder vuur genomen door één van uw eigen manschappen, ene B. (...), toen u in uw wagen van één checkpost naar de andere reed. U nam B. (...) gevangen. Wanneer B. (...) geconfronteerd werd met zijn daden zei hij dat hij zich vergist had en dacht dat hij terroristen had gezien. Omwille van zijn afkomst uit de provincie Pansjir vermoedt u dat hij handelde in opdracht van H. F. (...), die eveneens afkomstig is uit Pansjir. Omdat u zich bedreigd voelde, diende u een klacht in tegen B. (...), die op verschillende niveaus onderzocht werd, tot bij luitenant-generaal M. Z. W. (...), die de leiding had van het 201e korps. Deze polste bij u naar de problemen die u met H. F. (...) had gehad in het verleden. Daarop zei hij u dat hij u omwille van de banden die H. F. (...) heeft met het presidentieel kantoor en met de Minister van Defensie Bismillah Mohamedi, niet kon helpen. U antwoordde hem dat u in dat geval het leger zou verlaten. Op 30 mizan 1393 AK, 22 oktober 2014, beëindigde u uw actieve dienst in het leger en dook u onder in het huis van uw neef H. (...) tot hout 1393 AK (maart 2015 GK), waarna u een kamer huurde in het vijfde district van de stad Kabul in de wijk Mamorin.

U verloofde zich in hout 1393 AK (maart 2015 GK). Hoewel u de bruidsprijs betaalde, waren er geen bewijzen of documenten van uw verloving. U kreeg problemen met de oom van uw verloofde omdat hij erop stond dat zijn zoon zou trouwen met uw verloofde. Uw schoonfamilie sloeg uw vader soms zelfs opdat u uw verloving zou verbreken. Omdat u uw verloofde liefhad wou u dit niet.

In hamal 1394 AK (april 2015 GK) vatte u een rechtenstudie aan aan Dawat Universiteit in Kabul. Op 6 mizan 1394 AK, 28 september 2015 GK, drongen twee mannen uw kamer binnen en ontvoerden zij u. Toen ze uw blinddoek afdeden, bevond u zich in een donkere kamer, waar u zweepslagen kreeg. Uw vader probeerde de kwestie op te lossen via de districtsleiders. Deze zaten samen met de taliban en kwamen tot het akkoord dat uw vader de taliban 20.000 losgeld moest betalen en u hen moest steunen. In de nacht van de 15e namen ze u mee naar de Gulzar markt in Kote Sangi en lieten u daar achter. U kreeg één dag de tijd om naar Takhar te gaan en u aan te melden bij de talibanschaduwdistrictsgouverneur Sangariar die u zou moeten adviseren in veiligheidsoperaties. U lichtte de politie niet in omdat u begrepen had dat u daarmee problemen zou creëren voor uw familie. U ging te rade bij de zoon van uw oom langs moederszijde H. (...). Deze raadde u aan Afghanistan te verlaten, wat u diezelfde dag op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) ook deed.

Na een reis van bijna twee maanden kwam u op 4 december 2015 in België aan. Op 11 december 2015 vroeg u asiel aan. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban, H. F. (...) en zijn handlangers, K. M. (...) of door de oom van uw verloofde.

Na uw aankomst in België vernam u van uw neef H. (...) dat B. (...) gepromoveerd was tot kapitein, hetgeen op zo'n korte tijd in principe onmogelijk is voor een gewone soldaat. U vermoedt dat zijn snelle promotie te maken heeft met de aanslag die hij had uitgevoerd op uw leven. Eveneens na uw aankomst in België kwam u te weten dat H. (...) ontvoerd was door de taliban in het jaar 2016 en vier maanden bij hen had doorgebracht. In 2017 werd zijn lijk gevonden in het district Khwajabahawuddin van de provincie Takhar.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: de briefomslag waarin de documenten naar u werden opgestuurd vanuit Afghanistan, acht foto's van u genomen tijdens uw militaire opleiding in Kabul, uw kaart van het Afghaanse leger, uw bankkaart, uw studentenkaart van de universiteit van Dawat, de dreigbrief van de taliban, een attest van het districtshuis over uw problemen, uw verzoekschrift gericht aan de politie van Takhar met hun antwoord, uw diploma en puntenblad van uw secundair onderwijs, een certificaat dat u uw militaire opleiding met succes beëindigd heeft en een vertaling van uw taskara naar het Engels. U legt tevens een kopieën neer van een brief van de personeelsdienst van het leger betreffende uw indiensttreding, van uw taskara, van drie foto's van u genomen tijdens uw militaire opleiding in Kabul, van een foto van uw neef langs moederszijde H. (...), van een foto van de drugssmokkelaar K. M. (...), van een foto van uw vriend en collega K. (...) die voor dezelfde veiligheidsdiensten als u had samengewerkt van 1389 tot 1391 AK (2010-2012 GK) en gedood werd door de taliban, van een foto van een neef van uw vader, luitenant W. (...), die aan het hoofd van een administratieve afdeling in de provincie Kunduz stond en daar ontvoerd werd, van een foto van H. F. (...) en van enkele persartikels over hem die u op het internet opgezocht heeft. Uw advocaat stuurde de opmerkingen die tijdens het gehoor niet meer gegeven konden worden wegens tijdsgebrek na per e-mail.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van uw spionageactiviteiten voor de inlichtingendienst van Takhar een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt ten aanzien van H. F. (...), zijn handlangers of andere drugssmokkelaars die door uw toedoen gearresteerd geweest zouden zijn.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS geen enkele vrees aanhaalt ten opzichte van H. F. (...), zijn handlangers of andere drugssmokkelaars. Op de vraag wat u vreesde bij terugkeer in uw land van herkomst, antwoordde u dat u vreesde gedood te worden door de taliban (vragenlijst CGVS, dd. 04.03.2016, vraag 4). In het door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gegeven overzicht van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan rept u met geen woord over het feit dat uw spionageactiviteiten blootgelegd zouden geweest zijn, dat uw huis in puin gelegd zou geweest zijn naar aanleiding hiervan, noch over de aanslag op uw leven door een soldaat onder uw bevel die banden gehad zou hebben met H. F. (...), een drugssmokkelaar wiens handlangers door uw toedoen gearresteerd geweest zouden zijn en tevens de broer van Qasim Fahim, die sinds 2009 vicepresident was van Afghanistan tot aan zijn dood in 2014 (zie administratief dossier). Geconfronteerd met deze opvallende hiaten in uw asielaanvraag zoals u het uit de doeken deed bij de DVZ, zegt u dat men u verteld had dat men enkel kort informatie wou over u en u vroeg naar uw reis (CGVS 2, p. 18). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien de vraagstelling naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan en naar de feiten die geleid hebben tot uw vlucht duidelijk is en u op deze vragen geantwoord heeft dat u de taliban vreesde en mondelinge en schriftelijke bedreigingen van de taliban aan uw ouders en tijdens uw rechtenstudie aanhaalde (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Op de vraag of u nog iets toe te voegen had, antwoordde u enkel dat uw familie onder bedreiging stond van de taliban en dat u ongerust was (vragenlijst CGVS, vraag 7). Dat u enerzijds mondelinge en schriftelijke bedreigingen van de taliban zou hebben kunnen aanhalen, maar anderzijds tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat u bij de DVZ enkel naar informatie over uzelf en over uw reis gevraagd zou geweest zijn is weinig coherent. Uw andere verklaring voor het niet

vermelden van ingrijpende gebeurtenissen zoals de aanval op uw huis naar aanleiding van het blootleggen van uw spionageactiviteiten voor de Afghaanse inlichtingendiensten en een aanslag op uw leven door één van uw eigen soldaten in het Afghaans leger, namelijk dat de tolk van Iran of Herat afkomstig was, waardoor u deze niet begreep (CGVS 2, p. 18), en dat u het gevoel had dat de tolk discriminerend was en de zaken anders vertaalde dan dat u ze verklaarde zodat uw verklaringen anders en onvolledig genoteerd werden (CGVS 1, p. 3-4), kunnen evenmin weerhouden worden. Dat u verteld zou hebben over H. F. (...) en de arrestatie van zijn handlangers waaraan u had meegewerkt, zonder dat deze zaken genoteerd werden (CGVS 1, p. 3-4), is allerm minst plausibel. Het interview vond plaats in uw moedertaal, het Dari, en u ondertekende het verslag van het interview dat u werd voorgelezen in het Dari, zonder verdere bemerkingen. U haalt daarnaast aan dat uw psychische en medische toestand op het ogenblik van uw interview bij de DVZ niet goed waren waardoor het interview niet optimaal is kunnen verlopen (CGVS 1, p. 3). Daar u geen medische attesten neerlegt waarin uw toenmalige medische en psychische toestand gediagnosticeerd werden, kan het CGVS deze verklaring evenmin in rekening brengen. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens komen de door u geschetste activiteiten als informant voor de inlichtingendiensten weinig geloofwaardig over. Volgens uw verklaringen zou u 8.000 Afghani per maand verdiend hebben als informant (CGVS 2, p. 11), ruwweg hetzelfde loon als een beginnend soldaat in het Afghaans leger (zie administratief dossier). In ruil hiervoor diende u enkel zaken die u merkwaardig vond, te melden. U kreeg geen specifieke instructies of opdrachten. Het kon bijvoorbeeld het geval zijn dat u een jaar niets meldde (CGVS 2, p. 12). Het is weinig plausibel dat een middelbare schoolstudent jarenlang een volwaardig maandloon zou kunnen verdienen louter door af en toe zaken te melden die hij zelf als 'waardevolle informatie' beschouwde, zonder dat hij specifieke instructies kreeg over welke informatie waardevol zou kunnen zijn en waarbij er lange periodes konden zijn dat hij geen informatie doorgaf omdat er niets interessants was om door te geven. Temeer omdat B. R. (...), die aan het hoofd stond van de inlichtingendienst van het district Chahab en die u gerekruteerd had (CGVS 2, p. 7-8), een ambitieuze persoon was die wenste door te groeien in rang en zijn opgelegde objectieven wenste te halen (CGVS 2, p. 12) en u daarnaast verklaart dat de inlichtingendienst weinig financiële middelen had om haar taken uit te voeren (CGVS 2, p. 11). Waarom u dan een volledig maandloon kon verdienen zonder dat u hier veel voor moest doen en waarom u geen specifieke instructies kreeg, mag een raadsel heten. Uit uw verklaringen blijkt bezwaarlijk dat de informatie die u doorspeelde een volwaardig maandloon rechtvaardigde. Gevraagd te vertellen over nuttige informatie die u zou hebben doorgegeven, vertelt u dat een drugsproducent ingerekend werden omdat u geroken had dat hij hasjies aan het koken was in zijn huis (CGVS 2, p. 9) en over mullahs en leerkrachten die een extremistische interpretatie van de islam predikten waarover u rapporteerde (CGVS 2, p. 13). U verklaart dat u ontdekt zou hebben dat bepaalde leerkrachten contacten hadden met de taliban (CGVS 2, p. 9) maar slaagt er vervolgens niet in te concretiseren hoe u hen zou ontmaskerd hebben. Gevraagd hoe u ontdekt had dat ze contacten hadden met de taliban, stelt u dat het onderzoek door uw B. R. (...) gedaan werd en dat u zich beperkte tot het louter doorgeven van welke leerkrachten extremistische ideeën aanhingen (CGVS 2, p. 9). Voorts staat uw verklaring dat u geen specifieke instructies of opdrachten kreeg als informant (CGVS 2, p. 12) in contrast met het door u geschetste asielrelaas waarbij u wél specifiek de opdracht gekregen had poolshoogte te nemen van een verdachte levering koekjesdozen en handelde naar aanleiding van een rapport (CGVS 2, p. 9). Vervolgens is het weinig plausibel dat de verschillende informanten die werken voor een inlichtingendienst elkaars naam zouden kennen zoals u verklaart (CGVS 2, p. 10). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de drugssmokkel voor iemand die voor de inlichtingendienst werkte en door wiens toedoen verscheidene drugsbaronnen gearresteerd werden. U blokkeert deze vraag onmiddellijk af door te stellen dat u hierover geen specifieke informatie heeft omwille van het gebrek aan middelen dat de inlichtingendienst had en dat het uw verantwoordelijkheid niet was meer te weten over de drugssmokkel (CGVS 2, p. 11). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke ontwijkende antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt. Tot slot legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw samenwerking met de inlichtingendienst als informant. Wanneer u vrijuit uw asielrelaas doet, stelt u dat u een overeenkomst getekend had met de veiligheidsraad van het provinciekantoor van Takhar (CGVS 2, p. 4). Later tijdens uw gehoor antwoordt u echter negatief op de vraag of u een contract getekend had en stelt u dat er enkel een mondelinge overeenkomst was (CGVS 2, p. 11).

Voorts is het weinig plausibel dat de handlangers van H. F. (...), die omwille van uw spionageactiviteiten een aanval op uw huis zouden uitgevoerd hebben in djaddi 1391 AK (januari 2013 GK) (CGVS 1, p. 4, 9; CGVS 2, p. 4, 11) op een ogenblik waarop u niet thuis was, u daarna een jaar met rust zouden laten

terwijl u samen met uw vader aan een nieuw huis bouwde (CGVS 2, p. 14) om vervolgens in de zomer van 2014, meer dan anderhalf jaar later, een aanslag op uw leven te laten plegen door één van uw soldaten terwijl u in het leger zit (CGVS 1, p. 12-13; CGVS 2, p. 5). Het is onduidelijk waarom een dergelijk machtige groepering, met de capaciteit en de motivatie om een aanval uit te voeren op het districtshuis, op uw huis en binnen het Afghaans leger, u niet te grazen neemt terwijl u een jaar lang in uw district verblijft en reconstructiewerken uitvoert aan uw vernielde huis. Gevraagd of er zich incidenten hebben voorgedaan in het jaar tussen de aanval op uw huis en uw indiensttreding in het leger, haalt u enkel aan dat uw vader een pak rammel gekregen zou hebben van ene B. Q. (...) die banden zou hebben met H. F. (...) (CGVS 2, p. 10, 15).

Voorts slaag u er niet in de vermoedelijke connecties tussen H. F. (...), de drugsbaron wiens drugs door uw toedoen in beslag genomen werden en wiens handlangers door uw toedoen gearresteerd werden, en B. (...), de soldaat uit uw eenheid die u onder vuur nam, aannemelijk te maken. Wanneer u spontaan over het incident met B. (...) vertelt, stelt u dat u in uw gesprek met luitenant-generaal M. Z. W. (...), die de leiding had van het 201e korps, hem uitlegde dat het voor u geen twijfel leed dat beide heren banden met elkaar hadden en B. (...) handelde in opdracht van H. F. (...) omwille van het feit dat ze uit dezelfde provincie kwamen (CGVS 1, p. 13). Hoewel u dit met zekerheid aan luitenant-generaal M. Z. W. (...) verteld zou hebben (CGVS 1, p. 13), kan u deze connectie niet verder toelichten dan louter met de boude stelling dat ze banden hadden omdat ze uit dezelfde provincie afkomstig waren (CGVS 1, p. 14-15). U had namelijk niet meer informatie over B. (...) dan dat deze een soldaat uit uw eenheid was die zijn werk naar behoren uitvoerde (CGVS 1, p. 14-15). Gevraagd naar de precieze banden tussen hen, zegt u dat u hierover nooit iets meer te weten bent gekomen (CGVS 1, p. 15) en dat u na uw aankomst in België vernomen had dat B. (...) gepromoveerd was geweest waardoor uw reeds bestaande vermoeden bevestigd werd. Doch kan een eventuele promotie van B. (...) die u ter ore gekomen zou zijn toen u reeds in België was aangekomen, niet verklaren waarom u op het ogenblik van uw gesprek met luitenant-generaal M. Z. W. (...) zo zeker was van hun banden. Gevraagd hoe het kwam dat u zo zeker was van deze banden, werpt u de retorische vraag op waarom luitenant-generaal M. Z. W. (...) u anders gevraagd zou hebben te vertellen over uw problemen met H. F. (...) en schetst u een ander verloop van het gesprek dat u met deze laatste had: namelijk dat luitenant-generaal M. Z. W. (...) zeker zou geweest zijn over de banden die er geweest zouden zijn tussen H. F. (...) en B. (...) (CGVS 1, p. 15), in plaats van dat u een gesprek had gevraagd met luitenant-generaal M. Z. W. (...) om hem te vertellen over de vermoedens die u gehad zou hebben. U voegt hieraan nog toe dat de inlichtingendiensten van het leger B. (...) misschien ondervraagd hadden over zijn banden met H. F. (...) tijdens zijn opsluiting maar dat weet u dat allemaal niet weet (CGVS 1, p. 15). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het lot van B. (...). Aanvankelijk verklaart u niet te weten wat er van hem geworden was nadat u hem had laten opsluiten in de post waar u uw dienst uitvoerde (CGVS 1, p. 14). Gevraagd hoe het komt dat u niet weet wat er verder met hem gebeurd zou zijn, zegt u plots dat u na uw aankomst in België via uw neef vernomen zou hebben dat B. (...) vrijgelaten was en zelfs een hogere functie gekregen had binnen het leger (CGVS 1, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, repliceert u dat men u het niet goed had laten uitleggen en herhaalt u uw verklaringen dat u toen u in Kabul verbleef na uw actieve legerdienst te hebben beëindigd niet wist wat er van hem geworden was en na aankomst in België vernomen had dat hij was vrijgelaten en een promotie gekregen had (CGVS 1, p. 15). Het louter herhalen van uw verklaringen, werpt echter geen nieuw licht op waarom u eerder tijdens het gehoor zei dat u niet wist wat er van hem geworden was.

Vervolgens geeft u twee uiteenlopende versies van de reactie die u zou gekregen hebben van luitenant-generaal M. Z. W. (...). Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat deze u zou gezegd hebben dat hij u geen bescherming kon bieden omdat er tientallen soldaten uit Pansjir in het leger dienden en dat het dus opnieuw zou kunnen gebeuren dat één van hen een aanslag zou plegen op uw leven (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat deze gezegd zou hebben dat hij u niet kon helpen omwille van de banden die H. F. (...) had met de toenmalige Minister van Defensie Bismillah Mohamedi onder wiens bevel hij stond (CGVS 2, p. 5).

Alles bij elkaar genomen bent u er niet in geslaagd uw vrees ten gevolge van uw activiteiten als informaten voor de Afghaanse inlichtingendienst aannemelijk te maken.

Vervolgens heeft u uw vrees voor de taliban evenmin aannemelijk gemaakt.

Ook aangaande uw vrees voor de taliban dient opgemerkt te worden dat u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS enkele zeer ingrijpende gebeurtenissen zoals u deze schetst in uw asielrelaas op het CGVS naliert aan te halen. In het door u bij de DVZ gegeven overzicht van de feiten die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan rept u met geen woord over de aanslag van de taliban op uw leven in het dorp Khwaja Hafez Jangin Qala toen u onderweg naar huis was (CGVS 2, p. 4), noch over uw ontvoering door de taliban waarbij u twee weken lang dagelijks zweepslagen gekregen zou hebben (CGVS 2, p. 6). Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen uw verklaringen voor het niet aanhalen van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen wanneer u gevraagd wordt een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan niet weerhouden worden. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat hij coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat uw moeder u niet zou ingelicht hebben over de dreigbrief die Sangariar bij jullie thuis was komen afgeven en waarin u met onthoofding bedreigd werd indien u uw militaire opleiding niet stopzette en de taliban vervoegde. U vertelt dat uw moeder u niet had ingelicht over deze bedreiging uit angst dat u anders niet meer naar huis zou willen komen (CGVS 2, p. 4, 15; CGVS 1, p. 18-19). Het is weinig aannemelijk in de Afgaanse context dat een moeder wiens zoon met de dood bedreigd wordt het risico zou willen nemen om haar zoon te zien met het gevaar dat hij dit met zijn leven zou bekopen.

Verder is het verloop van uw ontvoering door de taliban zoals u deze schetst weinig plausibel. U zou in hout 1392 AK (maart 2014 GK) een dreigbrief gekregen hebben waarin u met onthoofding bedreigd werd indien u uw militaire opleiding niet stopzette en de taliban vervoegde (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 4). Drie maanden later, op 22 jawza AK (12 juni 2014 GK), werd u beschoten door de taliban (CGVS 2, p. 4-5). Ruim een jaar later, op 6 mizan 1394 AK, 28 september 2015 GK, werd u in Kabul uit uw kamer ontvoerd (CGVS 2, p. 6, 16-17). Gevraagd waarom de taliban u viseerde, antwoordt u dat de taliban wisten dat u drie jaar voor de inlichtingendienst gewerkt had en nadien het leger vervoegd had (CGVS 2, p. 17). De reden dat de taliban u ontvoerd zou hebben was dat ze u wouden kiezen in hun adviesraad voor hun operaties (CGVS 2, p. 17). Het is weinig plausibel dat de taliban u eerst zou beschieten en u vervolgens ruim een jaar later zou ontvoeren en folteren met als doelstelling u op te nemen in hun adviesraad voor hun operaties. Men zou verwachten dat ze voor een dergelijk gevoelige functie iemand op het oog zouden hebben uit hun kringen die te vertrouwen is, hun ideeën aanhangt of dat zulk een persoon via subtiele gesprekken benaderd zou worden in plaats van deze te beschieten, te ontvoeren en te folteren. Het is een raadsel waarom ze u zouden vertrouwen met gevoelige militaire informatie die naar boven zou komen in hun adviesraad. U meent dat de taliban verzekerd waren van uw toekomstige toewijding omdat de dorpsoudsten en uw vader in onderhandelingen met hen over uw vrijlating deze gegarandeerd zou hebben (CGVS 2, p. 17). De taliban moeten beseft hebben dat zulke garanties weinig waard zijn in het kader van de onderhandelingen over een vrijlating. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban nog steeds geloofden in uw meerwaarde voor hun adviesraad hoewel u na het krijgen van zweepslagen en met een Kalasjnikov tegen uw hoofd nog steeds zei geen informatie te kunnen verschaffen over het 201e korps of de tweede brigade van Kunar (CGVS 2, p. 17). Vervolgens is het weinig plausibel dat de taliban u na twee weken gevangenschap vrijliet in Kabul onder de belofte van uw vader en de dorpsoudsten dat u hun militaire adviesraad in Takhar zou vervoegen en u zou opdragen om op eigen houtje naar Takhar te gaan binnen de dag (CGVS 2, p. 6) met het risico dat u ervandoor zou gaan.

U legt daarnaast incoherente verklaringen af over de taliban die u vreest. Bij de DVZ vertelde u dat uw ouders mondelinge en schriftelijke bedreigingen hadden ontvangen van de taliban van het district Darqa (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u dat u bedreigd werd door het schaduwtalibandistrictshoofd Sangariar die in uw district Chahab woonde (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 6, 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat de schaduwdistrictsgouverneur van Chahab, Mohammad Fazil, ook gekend onder de naam Sangariar, gearresteerd werd in maart 2014 en bekentenissen aflegde (zie administratief dossier). Dat u een jaar later door zijn toedoen zou ontvoerd zijn om hem bij te staan met advies, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De dreigbrief die door u werd neergelegd is bovendien zowel ondertekend door commandant mullah Mohammad Fazel als door Sangariar, hetgeen merkwaardig is gezien het om één en dezelfde persoon gaat.

Alles bij elkaar genomen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

Tot slot heeft u evenmin uw vrees voor uw schoonfamilie aannemelijk gemaakt.

Ook aangaande uw vrees voor uw schoonfamilie dient opgemerkt te worden dat u naliel deze te vermelden in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen uw verklaringen voor het niet aanhalen van deze vrees niet weerhouden worden. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze telkens coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens legt u weinig plausibele en incoherente verklaringen af betreffende uw problemen met de familie van uw verloofde. Zo is het weinig plausibel dat de oom van uw verloofde uw vader zou slaan of u zou bedreigen opdat u de verlovning zou verbreken omdat hij wilde dat uw verloofde met zijn zoon trouwde. In de Afghaanse context is een verlovning immers een afspraak tussen twee families (zie administratief dossier). Indien de neef van uw verloofde zich met haar had willen verloven is het weinig plausibel dat hij uw familie daarvoor zou bedreigen in plaats van het gesprek aan te gaan met de vader van uw verloofde. Een verlovning kan bovendien altijd verbroken worden (zie administratief dossier). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt hoe het kwam dat uw verlovning niet gewoon verbroken werd indien de oom van uw verloofde niet akkoord ging, antwoordt u naast de kwestie dat jullie elkaar lief hadden (CGVS 2 p. 17). Of de man en de vrouw in kwestie elkaar graag zien is in de Afghaanse huwelijkstraditie van ondergeschikt belang gezien het huwelijk in wezen een akkoord is tussen twee families (zie administratief dossier). Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, antwoordt u plots dat haar oom niet in staat was uw verlovning te verbreken omdat jullie 'nikah' hadden (CGVS 2, p. 18). Deze verklaring is incoherent met uw eerdere verklaringen dat u enkel verloofd was (verklaring DVZ, vraag 15) en er geen bewijzen van waren (CGVS 2, p. 6) gezien 'nikah' het legale contract is tussen een bruid en een bruidegom in een islamitisch huwelijk, de eigenlijke huwelijksceremonie (zie administratief dossier). Daarnaast spreekt u tijdens uw beide gehoren steevast van uw 'vrouw' of 'echtgenote' (CGVS 1, p. 3, 17; CGVS 2, p. 7, 18) en niet langer van uw 'verloofde' (verklaring DVZ, vraag 15). U stelt bovendien dat u ervan hield met haar te wonen (CGVS 2, p. 7), hetgeen er eveneens op wijst dat jullie getrouwd zouden geweest zijn daar het in de Afghaanse samenleving niet de norm is dat verloofden samenwonen (zie administratief dossier). Gezien u niet in staat bent op consequente wijze te aan te geven of u verloofd dan wel getrouwd was, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die uit uw huwelijk of verlovning zouden zijn voortgevloeid.

De opmerking van uw advocaat die zij schriftelijk overbracht dd. 30 mei 2017 dat u omwille van de ramadan zeer vermoeid was tijdens het gehoor van 29 mei 2017 kan bovenstaande de appreciatie niet wijzigen. Tijdens het gehoor werden geen problemen vastgesteld. U werd bij aanvang van het gehoor bovendien gewezen op de mogelijkheid een extra pauze te vragen indien u dit wenste en bevestigde dat u dit desgevallend zou doen (CGVS 2, p. 2).

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaans leger een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar een vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u de rang van tweede luitenant had (CGVS 1, p. 10, 13). U had dus een lage rang en oefende uw legerdienst slechts drie maanden actief uit, met name van 30 saratan 1393 AK (21 juli 2014 GK) tot 30 mizan 1393 AK (22 oktober 2014 GK) (CGVS 1, p. 3, 5, 9, 10-11; CGVS 2, p. 5). Vervolgens verbleef u nog tot 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) in Afghanistan zonder dat u – zoals hierboven aangetoond wordt – geloofwaardige problemen ondervond (CGVS 1, p. 3). Gezien uw lage rang en korte actieve indiensttreding zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter

omwille van uw voormalige tewerkstelling als tweede luitenant bij het Afghaans leger een beschermingsnood zou hebben.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Chahab in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Takhar province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Chahab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahab van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara en diens vertaling naar het Engels bevestigen enkel uw identiteit en zeggen niets over uw asielmotieven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan maar zegt evenmin iets over uw asielmotieven. De documenten die u neerlegt betreffende uw scholing en opleiding in Afghanistan en de foto van de neef van uw vader, luitenant W. (...), hebben ook geen betrekking op uw asielmotieven. De documenten en foto's van uw opleiding en tewerkstelling in het Afghaans leger kunnen evenmin uw asielmotieven aantonen. Betreffende de brief van de taliban, het attest van het districtshuis over uw asielrelaas en uw verzoekschrift gericht aan de politie van Takhar moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De brief werd bovendien eerder in deze beslissing aangehaald om inconsistenties aan te tonen. De verklaring van de dorpsoudsten werd dan weer opgesteld op basis van de verklaringen van uw familie. Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Betreffende de foto's die u neerlegt van uw neef H. (...) dient te worden opgemerkt dat deze uw familiale band niet aantonen en de bewijskracht missen om uw asielrelaas te staven. Hetzelfde geldt voor de foto's van K. M. (...) en H. F. (...) en de persartikels over deze laatste.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk maakt dat hij ten gevolge van zijn spionageactiviteiten voor de inlichtingendienst van Takhar een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) loopt ten aanzien van H. F., zijn handlangers of andere drugsmokkelaars die door zijn toedoen zouden zijn gearresteerd.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"De verweerder acht het niet aannemelijk dat verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt ten aanzien van de heer H. F. (...), zijn handlangers of andere drugssmokkelaars die door toedoen van verzoeker gearresteerd werden.

Daarvoor haalt verweerder enkele redenen aan:

- 1. Geen vermelding vrees voor H. F. (...) in CGVS vragenlijst en op DVZ-interview. (Verklaring van deze hiaat tijdens diepte-interviews is incoherent. Opmerking dat de tolk discrimineerde en enkele verklaringen niet genoteerd werden, kan niet weerhouden worden. Medische en psychische toestand niet bewezen.)*
- 2. Activiteiten als informant voor de inlichtingendiensten te Takhar komen weinig geloofwaardig over, gelet op hoge vergoeding zonder specifieke opdrachten te hebben, gelet op geringe kennis over de drugssmokkel in het algemeen, gezien het niet geloofwaardig is dat informanten elkaars naam kennen en gelet op tegenstrijdige verklaringen inzake het al dan niet hebben van een overeenkomst;*
- 3. Feit dat verzoeker een jaar lang zonder problemen thuis kon verblijven;*
- 4. Feit dat de band tussen H. F. (...) en B. (...) niet bewezen is en slechts berust op vermoedens, en verzoeker bovendien incoherente verklaringen aflegde betreffende gesprek met generaal-luitenant W. (...) hierover, alsook omtrent het lot van B. (...);*

Tijdens het eerste onderhoud bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) diende verzoeker een vragenlijst in te vullen, alsook een kort interview te ondergaan. Hierbij was een tolk NL-Dari aanwezig.

Gelet op de enorme drukte en grote hoeveelheid asielzoekers die DVZ per dag dient te 'verwerken', wordt per persoon bijzonder weinig tijd voorzien. Alles dient snel te gaan, er wordt amper tijd genomen om de betrokkenen hun verhaal te laten doen, en dit steeds onder het motto: "Bij het CGVS kunt u uw volledige verhaal in detail doen, niet hier."

Aan verzoeker werd gevraagd wat hij vreest bij terugkomst in zijn land van herkomst.

De vraag is duidelijk, maar het antwoord complex. Verzoekers relaas is niet in een 3-tal zinnen samen te vatten. Verzoeker was pas in België, helemaal onthutst en psychisch verzwakt. Er is geen medisch attest voor nodig om aan te nemen dat verzoeker, net zoals elke persoon die een helse reis ondernomen heeft om te ontsnappen aan levensbedreigende situaties, in een vreemde cultuur en context en als zoveelste nummer in de rij ondervraagd wordt, de kluts kwijt is en er even niet in slaagt om helder en gestructureerd een complex verhaal na te vertellen, en wel in slechts 3 zinnen.

Verzoeker vangt aan met vermelden van zijn activiteiten als informant en gaat verder over de bedreiging die de taliban t.a.v. hem en zijn familie geuit heeft. Hij is bezorgd om zijn familie, en dat is nu wat het eerste in hem opkomt. Wanneer verzoeker wilde detailleren, werd hij hierin onderbroken. Geen tijd. Men wilde voornamelijk informatie over zijn persoonlijke achtergrond en reisroute, die middels de vragenlijst ook uitgebreid afgenomen werd. Over de redenen van zijn vlucht kon verzoeker slechts zeer kort zijn, waardoor hij slechts een fractie kon vertellen van hetgeen op zijn lippen lag. Verzoeker drong aan en begon te vertellen over H. F. (...) en de problemen met zijn schoonfamilie, maar dit werd opnieuw afgeblokt.

Na het gesprek werd hem slechts het document voorgelegd ter ondertekening, zonder dat verzoeker de inhoud ervan kon verifiëren.

In dergelijke omstandigheden is het onredelijk aan verzoeker te verwijten dat hij de naam H. F. (...) niet liet vallen. Indien hem iets meer tijd gegeven werd, zou dit immers wel gebeurd zijn.

Bovendien heeft verzoeker bij aanvang van het eerste CGVS-verhoor d.d. 3 mei 2017 uitdrukkelijk aangestipt dat het gesprek bij DVZ niet goed verlopen was:

"Ze vroegen me enkel over mijn werk, wat ik allemaal gedaan heb en heel kort over mijn problemen, ik heb daar niet de kans gehad om mijn problemen in details uit de doeken te doen. (...) Over een deel van de problemen heb ik gesproken, misschien staat dat in het verslag van mijn eerste interview. Ik heb daar wel gesproken over mijn problemen met H. F. (...). Ik heb daar ook verklaard dat ik vroeger tijdens mijn school samenwerkte met het hoofd van de veiligheid. En dat ik mee heb gewerkt aan de arrestatie van enkele mensen die behoorden tot H. F. (...), hij was drugssmokkelaar, ik heb geen rechtstreeks probleem gehad met hemzelf maar wel met de mensen die geallieerd zijn aan hem, ik heb die persoon daar ook bij genoemd, ik weet niet of dat in het verslag staat of niet."

Dat het verslag van het eerste gesprek bij DVZ d.d. 4 maart 2016 geen melding maakt van een vrees voor H. F. (...) en zijn handlangers, is niet aan verzoeker te wijten. Hij kan hiervoor dan ook niet afgestraft worden in de loop van zijn verdere asielprocedure. Op dit punt is zijn algemene geloofwaardigheid in elk geval niet geschaad.

Tijdens de interviews bij CGVS d.d. 3 mei 2017 en d.d. 29 mei 2017 krijgt verzoeker de kans om gedetailleerd zijn relaas te vertellen, en de redenen van zijn vlucht uit te leggen.

Onder meer legt verzoeker uit dat hij vreest voor represailles in navolging van zijn activiteiten als informant voor de inlichtingendiensten in Takhar. Als student aan de middelbare school werd hij immers ingeschakeld door de lokale inlichtingendienst, om informatie en/of elke verdachte situatie door te geven die kan leiden tot arrestatie van figuren in de drugsmaffia of gebruikt kan worden in de strijd tegen de taliban.

Verweerder hecht echter geen geloof aan zijn activiteiten als informant.

Verweerder is formeel dat beginnende soldaten in het Afghaanse leger meer verdienen dan 8.000 Afghani per maand en dat de aan hem betaalde vergoeding niet disproportioneel veel was. Bovendien benadrukt verzoeker dat dit bedrag hem betaald werd in ruil voor informatie, i.e. wanneer hij informatie doorgaf.

Verweerder is formeel dat hij zijn informantenwerking geen officieel werk was. Hij hielp B. R. (...) slechts en ontving hiervoor een vergoeding. Hij had geen contract, slechts een mondelinge afspraak; hij ontving doorgaans geen concrete opdrachten. Natuurlijk was het mogelijk dat er bepaalde concrete informatie bekend was aan de inlichtingendiensten en informanten vervolgens de opdracht kregen om het een en ander na te gaan, maar dit betrof de uitzondering. Om dit te weerhouden als een tegenstrijdigheid in zijn relaas, is onredelijk.

Dat verzoeker weinig informatie kon geven over de werking van de drugsmaffia en drugssmokkel, is gelet op het bovenstaande niet raar. Verzoeker was op dat moment een student aan de middelbare school, met vele connecties en mogelijkheid om onopvallend op vele plekken aanwezig te zijn, waardoor hij een goed profiel als informant had. Verzoeker kende zijn streek goed genoeg om verdachte zaken op te merken, zonder daarbij verder de onderliggende structuren te weten. Zijn taak bleef beperkt tot het doorgeven van informatie, waarmee op hoger niveau verder gewerkt werd.

Verzoeker verklaarde weliswaar de naam te kennen van enkele informanten, doch verklaarde eveneens dat hij hun gezicht niet zou herkennen, gezien het de norm is dat informanten elkaar niet kennen. Ook op dit punt overtuigt verweerder niet.

Wat betreft de periode na de aanval op het huis van verzoeker, stelt verzoeker dat hij toen geen noemenswaardige problemen gekend heeft, gezien de personen die door zijn toedoen gearresteerd werden, in de gevangenis zaten en hij bovendien in zijn ouderlijke woning onderdook. Het was niet geweten dat verzoeker zich aldaar bevond. Pas nadat de verzoeker verhuisd was naar Kabul, waren deze individuen terug in vrijheid gesteld, die vervolgens op wraak broedden.

Verzoeker betwist niet dat hij geen harde bewijzen kan neerleggen, die zijn vermoedens betreffende de connectie tussen H. F. (...) en B. (...) kunnen staven. Evenwel is verzoeker formeel dat hij niet kan bedenken om welke andere redenen hij aangevallen zou zijn geweest.

Verzoeker is niet tegenstrijdig geweest in zijn verklaring omtrent het verdere lot van B. (...). Verweerder vat de verklaringen van verzoeker echter té letterlijk op. Verzoeker verklaarde op dat moment niet te weten wat er met B. (...) gebeurd was nadat deze aangehouden werd, doch dat hem later ter ore was gekomen dat hij gepromoveerd was en dat zijn reeds bestaande vermoeden van connectie met H. F. (...) slechts versterkte.

In deze dient nog opgemerkt dat verzoeker geenszins zijn verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling, doch slechts luidop nadacht en de verschillende mogelijke verklaringen voor de reden waarom hij doelwit was van één van zijn soldaten luidop afwoog. Verzoeker heeft inderdaad immers 'slechts' vermoedens, maar de angst is reëel. H. F. (...) is immers een machtig en invloedrijk persoon, hetgeen door verweerder niet betwist wordt; het is niet onwaarschijnlijk dat verzoeker door deze – minstens onrechtstreeks – gevisieerd wordt; gelet op de macht en ver rijkende invloed die H. F. (...) heeft.

heeft, en de waarschijnlijkheid dat hij zijn mensen op elke mogelijke manier in bescherming zou nemen, alsook dat dergelijke hooggeplaatste personen zonder scrupules geweld gebruiken, is de vrees die verzoeker koestert wel degelijk reëel.

De door verweerder opgeworpen motieven overtuigen niet. De verweerder is onredelijk stug in zijn interpretatie van verzoekers verklaringen en verdraait verzoekers woorden om alsnog tot een weigering te kunnen komen.

De verzoeker dient geloofd te worden in zijn relaas. Hij loopt een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, en dit gezien hij door H. F. (...) en zijn handlangers gevisieerd wordt, omwille van zijn activiteiten als informant bij de inlichtingendiensten te Takhar.

Om deze reden alleen al dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.”

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zijn voorgehouden vrees voor de taliban niet aannemelijk maakt.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker zou zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk hebben gemaakt, om volgende redenen:

1. Het niet vermelden van ingrijpende gebeurtenissen (i.e. aanslag op leven, ontvoering) tijdens het gesprek bij DVZ;
2. Feit dat moeder verzoeker niet ingelicht heeft over dreigbrief is weinig aannemelijk;
3. Het verloop van de ontvoering is weinig plausibel;
4. Verzoeker legde incoherente verklaringen af;

Voor wat betreft het niet vermelden van ingrijpende gebeurtenissen tijdens het gesprek bij DVZ, wordt integraal verwezen naar hetgeen hierboven reeds uiteengezet werd dienaangaand, dat hier als hernomen beschouwd wordt.

Verweerder acht het ongeloofwaardig dat een moeder haar zoon niet zou inlichten van een dreigbrief, uit angst dat hij haar niet meer zou komen opzoeken, en baseert zich hiervoor op ‘de Afghaanse context’. Evenwel is dit argument wel zeer veralgemeend en kort door de bocht. Er mag niet zomaar aangenomen worden dat elke Afghaanse moeder op dezelfde manier (re)ageert in een gegeven situatie; het is goed mogelijk dat de moeder van verzoeker onder geen beding nog meer van haar zoon wenste gescheiden te worden, zeker gelet op de reeds grote afstand tussen beiden wegens zijn functie in het leger. Bovendien werd verzoeker niet geconfronteerd met deze ‘eigenaardigheid’ tijdens de interviews en heeft hij op dit punt dan ook geen nadere toelichting kunnen geven. Dit argument kan niet weerhouden worden.

De verweerder stelt zich vragen bij de reden waarom verzoeker door de taliban gerekruteerd zou worden, en acht het door verzoeker vertelde verloop van zijn ontvoering niet plausibel.

Ten eerste dient aangestipt dat verzoeker, op moment van de eerste aanslag op zijn leven en op moment van de dreigbrief, nog niet in dienst was van het leger. Dit verklaart dat de taliban hem op dat moment liever kwijt dan rijk waren, gezien hij voordien als informant bepaalde personen in hun rangen verdacht gemaakt had, met eventuele gevolgen van dien.

Het is mogelijk dat de taliban het geweer van schouder veranderde, wanneer zij wisten dat verzoeker zelf over strategische informatie beschikte door zijn functie in het leger. Voor de taliban was het vanaf dan mogelijk interessanter om hem te rekruteren in plaats van te vermoorden.

Verder is het voor de verzoeker onmogelijk de exacte redenen te weten, waarom zijn ontvoerders op deze of gene manier handelden. Verzoeker stelt alleen vast dat hij ontvoerd werd, gefolterd werd en hij quasi onder dwang bijna gerekruteerd werd. Naar de overige antwoorden dient ook verzoeker te raden. Tijdens de interviews bij het CGVS legde verzoeker geenszins tegenstrijdige verklaringen af, doch dacht slechts luidop na over de mogelijke verklaringen van de gebeurtenissen naar aanleiding van, tijdens en na afloop van zijn ontvoering.

Verzoeker kreeg tijdens het eerste gesprek bij DVZ niet de kans om alle redenen van zijn vlucht te bespreken, hetgeen hij aangestipt heeft op het eerste interview bij CGVS. Tijdens het eerste interview bij CGVS d.d. 3 mei 2017 werden hem slechts detailvragen gesteld, zonder dat de dossierbehandelaar een overzicht had van de eigenlijke problemen die verzoeker beleefd heeft. Slechts in het tweede interview kreeg verzoeker de kans om zijn volledige relaas te vertellen. Gelet op de wijziging in tolk, wijziging van omstandigheden (ramadan in het heetst van de zomer), is het niet abnormaal dat de verklaringen van verzoeker niet voor de volle 100% identiek zijn aan de voorgaanden.

Door enkel te focussen op deze minieme verschillen in de details, en deze bovendien zodanig interpreteren dat zij zouden kunnen wijzen op tegenstrijdigheden (quod non), en dienvolgens hieruit af te leiden dat de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnd zou zijn, is minstens zeer onredelijk en disproportioneel.

Verweerder gaat immers volledig voorbij aan het feit dat de verklaringen en het relaas voor het overige uiterst coherent en consistent zijn; dat verzoeker zijn relaas zeer gedetailleerd heeft aangebracht en – bijvoorbeeld – op vlak van tijdsindicaties geen enkele tegenstrijdigheid of lacune weerhouden kan worden. Bovendien werd verzoeker tijdens de interviews niet geconfronteerd met de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheid of incoherenties, waardoor hij niet de kans heeft gekregen om deze te verklaren of toe te lichten.

De verzoeker houdt vol dat hij effectief reeds meermaals slachtoffer was van een aanval op zijn leven in zijn land van herkomst, en dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, alsook dat de autoriteiten aldaar hem niet de vereiste bescherming kunnen bieden om zijn veiligheid te garanderen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 september 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij hij volgende stukken voegt:

- (i) een brief van Rode Kruis Vlaanderen van 22 juni 2018 betreffende de opsporing van A. D.;
- (ii) een foto van het lijk van zijn broer;
- (iii) een psychiatrisch verslag van 22 maart 2018;
- (iv) een psychiatrisch verslag van 19 september 2018.

2.2.3. Op 15 april 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 241-245, en de update van dit rapport van mei 2018, p. 1-24 en 139-142, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 90.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat verzoeker nagelaten heeft meerdere kernelementen van zijn relaas zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) te vermelden tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). De relevante passages van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS geen enkele vrees aanhaalt ten opzichte van H. F. (...), zijn handlangers of andere drugssmokkelaars. Op de vraag wat u vreesde bij terugkeer in uw land van herkomst, antwoordde u dat u vreesde gedood te worden door de taliban (vragenlijst CGVS, dd. 04.03.2016, vraag 4). In het door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gegeven overzicht van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan rept u met geen woord over het feit dat uw spionageactiviteiten blootgelegd zouden geweest zijn, dat uw huis in puin gelegd zou geweest zijn naar aanleiding hiervan, noch over de aanslag op uw leven door een soldaat onder uw bevel die banden gehad zou hebben met H. F. (...), een drugssmokkelaar wiens handlangers door uw toedoen gearresteerd geweest zouden zijn en tevens de broer van Qasim Fahim, die sinds 2009 vicepresident was van Afghanistan tot aan zijn dood in 2014 (zie administratief dossier). Geconfronteerd met deze opvallende hiaten in uw asielrelaas zoals u het uit de doeken deed bij de DVZ, zegt u dat men u verteld had dat men enkel kort informatie wou over u en u vroeg naar uw reis (CGVS 2, p. 18). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien de vraagstelling naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan en naar de feiten die geleid hebben tot uw vlucht duidelijk is en u op deze vragen geantwoord heeft dat u de taliban vreesde en mondelinge en schriftelijke bedreigingen van de taliban aan uw ouders en tijdens uw rechtenstudie aanhaalde (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Op de vraag of u nog iets toe te voegen had, antwoordde u enkel dat uw familie onder bedreiging stond van de taliban en dat u ongerust was (vragenlijst CGVS, vraag 7). Dat u enerzijds mondelinge en schriftelijke bedreigingen van de taliban zou hebben kunnen aanhalen, maar anderzijds tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat u bij de DVZ enkel naar informatie over uzelf en over uw reis gevraagd zou geweest zijn is weinig coherent. Uw andere verklaring voor het niet vermelden van ingrijpende gebeurtenissen zoals de aanval op uw huis naar aanleiding van het blootleggen van uw spionageactiviteiten voor de Afghaanse inlichtingendiensten en een aanslag op uw leven door één van uw eigen soldaten in het Afghaans leger, namelijk dat de tolk van Iran of Herat afkomstig was, waardoor u deze niet begreep (CGVS 2, p. 18), en dat u het gevoel had dat de tolk discriminerend was en de zaken anders vertaalde dan dat u ze verklaarde zodat uw verklaringen anders en onvolledig genoteerd werden (CGVS 1, p. 3-4), kunnen evenmin weerhouden worden. Dat u verteld zou hebben over H. F. (...) en de arrestatie van zijn handlangers waaraan u had meegewerkt, zonder dat deze zaken genoteerd werden (CGVS 1, p. 3-4), is allerm minst plausibel. Het interview vond plaats in uw moedertaal, het Dari, en u ondertekende het verslag van het interview dat u werd voorgelezen in het Dari, zonder verdere bemerkingen. U haalt daarnaast aan dat uw psychische en medische toestand op het ogenblik van uw interview bij de DVZ niet goed waren waardoor het interview niet optimaal is kunnen verlopen (CGVS 1, p. 3). Daar u geen medische attesten neerlegt waarin uw toenmalige medische en psychische toestand gediagnosticeerd werden, kan het CGVS deze verklaring evenmin in rekening brengen. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

(...)

Ook aangaande uw vrees voor de taliban dient opgemerkt te worden dat u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS enkele zeer ingrijpende gebeurtenissen zoals u deze schetst in uw asielrelaas op het CGVS naliét aan te halen. In het door u bij de DVZ gegeven overzicht van de feiten die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan rept u met geen woord over de aanslag van de taliban op uw leven in het dorp Khwaja Hafez Jangin Qala toen u onderweg naar huis was (CGVS 2, p. 4), noch over uw ontvoering door de taliban waarbij u (...) zweepslagen gekregen zou hebben (CGVS 2, p. 6). Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen uw verklaringen voor het niet aanhalen van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen wanneer u gevraagd wordt een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan niet weerhouden worden. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat hij coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de

gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

(...)

Ook aangaande uw vrees voor uw schoonfamilie dient opgemerkt te worden dat u naliët deze te vermelden in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen uw verklaringen voor het niet aanhalen van deze vrees niet weerhouden worden. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze telkens coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

(...)"

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die van aard zijn deze motieven te weerleggen of te ontcrachten en beperkt zich ter zake tot het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, het poneren van losse beweringen en het herhalen van eerdere verklaringen. Indien verzoeker meent dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ om medische redenen niet in staat was om de kernelementen en belangrijkste gebeurtenissen van zijn relaas op gestructureerde en coherente wijze uiteen te zetten, dient hij ter staving hiervan een medisch attest bij te brengen. De psychiatrische verslagen die verzoeker middels een op 24 september 2018 neergelegde aanvullende nota bijbrengt, dateren van meer dan twee jaar na zijn gehoor bij de DVZ op 4 maart 2016 en werpen geen licht op zijn mentale gezondheidstoestand ten tijde van dit gehoor, laat staan dat zij kunnen aantonen dat hij toen niet in staat was de redenen van zijn vertrek naar behoren uiteen te zetten. Een loutere verwijzing naar de mentale gezondheidstoestand waarin de doorsnee-kandidaat-vluchteling verkeert bij het afleggen van verklaringen in een niet vertrouwde context na een moeilijke reis kan niet volstaan ter verschoning of verklaring van het feit dat verzoeker nalaat meerdere kernelementen van zijn relaas te vermelden. Uit niets blijkt dat verzoeker zijn relaas diende te beperken tot slechts drie zinnen of dat hij zich diende te beperken tot informatie over zijn persoonlijke achtergrond en zijn reisroute. Evenmin blijkt dat verzoeker zich na zijn aankomst in België halsoverkop naar de DVZ diende te begeven voor zijn eerste gehoor en daardoor niet de gelegenheid zou hebben gehad om van zijn reis te bekomen en alle hoofdpunten van zijn relaas voor zichzelf op een rijtje te zetten. Verzoeker verklaart immers in België te zijn aangekomen op 4 december 2015 en zijn gehoor bij de DVZ vond drie maanden later plaats (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, gehoorverslag 3 mei 2017, p. 3). Het enkele gegeven dat verzoeker gevraagd werd kort te zijn en onderbroken werd wanneer hij zijn problemen in detail wou vertellen, doet niets af aan de verwachting dat hij minstens melding maakt van alle kernelementen. Dat verzoeker wel vermeldt dat hij in zijn studententijd informatie doorspeelde aan de autoriteiten over personen die drugs verhandelden, maar niet dat hij daardoor dermate in de problemen kwam met een drugsbaron dat zijn huis werd vernield en hij zelf onder vuur genomen werd door iemand die hij verdenkt van banden met deze drugsbaron, acht de Raad niet aannemelijk. Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de vragenlijst hem ter ondertekening werd voorgelegd zonder dat hij in de gelegenheid was de inhoud ervan te verifiëren, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad kan op basis van het gehoorverslag slechts vaststellen dat dit aan verzoeker werd voorgelezen in het Dari en dat verzoeker door het plaatsen van zijn handtekening zijn verklaringen, zoals opgenomen in de vragenlijst, heeft bevestigd (adm. doss., stuk 23, vragenlijst CGVS). Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat hij op het CGVS heeft aangegeven dat hij bij de DVZ de kans niet had om zijn problemen in detail uit de doeken te doen, wordt herhaald dat de vastgestelde omissies in zijn verklaringen geenszins details betreffen maar kernelementen van zijn relaas. In zoverre verzoeker volhoudt bij de DVZ melding te hebben gemaakt van zijn problemen met H. F., kan op basis van het gehoorverslag slechts worden vastgesteld dat dit niet het geval is.

Vervolgens wijst de Raad erop dat aan de door verzoeker geschetste activiteiten als informant voor de inlichtingendiensten geen geloof kan worden gehecht, gelet op volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

"Volgens uw verklaringen zou u 8.000 Afghani per maand verdienen als informant (CGVS 2, p. 11), ruwweg hetzelfde loon als een beginnend soldaat in het Afghaans leger (zie administratief dossier). In ruil hiervoor diende u enkel zaken die u merkwaardig vond, te melden. U kreeg geen specifieke instructies of opdrachten. Het kon bijvoorbeeld het geval zijn dat u een jaar niets meldde (CGVS 2, p. 12). Het is weinig plausibel dat een middelbare schoolstudent jarenlang een volwaardig maandloon zou kunnen verdienen louter door af en toe zaken te melden die hij zelf als 'waardevolle informatie' beschouwde, zonder dat hij specifieke instructies kreeg over welke informatie waardevol zou

kunnen zijn en waarbij er lange periodes konden zijn dat hij geen informatie doorgaf omdat er niets interessants was om door te geven. Temeer omdat B. R. (...), die aan het hoofd stond van de inlichtingendienst van het district Chahab en die u gerekruteerd had (CGVS 2, p. 7-8), een ambitieuze persoon was die wenste door te groeien in rang en zijn opgelegde objectieven wenste te halen (CGVS 2, p. 12) en u daarnaast verklaart dat de inlichtingendienst weinig financiële middelen had om haar taken uit te voeren (CGVS 2, p. 11). Waarom u dan een volledig maandloon kon verdienen zonder dat u hier veel voor moest doen en waarom u geen specifieke instructies kreeg, mag een raadsel heten. Uit uw verklaringen blijkt bezwaarlijk dat de informatie die u doorspeelde een volwaardig maandloon rechtvaardigde. Gevraagd te vertellen over nuttige informatie die u zou hebben doorgegeven, vertelt u dat een drugsproducent ingerekend werden omdat u geroken had dat hij hasjies aan het koken was in zijn huis (CGVS 2, p. 9) en over mullahs en leerkrachten die een extremistische interpretatie van de islam predikten waarover u rapporteerde (CGVS 2, p. 13). U verklaart dat u ontdekt zou hebben dat bepaalde leerkrachten contacten hadden met de taliban (CGVS 2, p. 9) maar slaagt er vervolgens niet in te concretiseren hoe u hen zou ontmaskerd hebben. Gevraagd hoe u ontdekt had dat ze contacten hadden met de taliban, stelt u dat het onderzoek door uw B. R. (...) gedaan werd en dat u zich beperkte tot het louter doorgeven van welke leerkrachten extremistische ideeën aanhingen (CGVS 2, p. 9). Voorts staat uw verklaring dat u geen specifieke instructies of opdrachten kreeg als informant (CGVS 2, p. 12) in contrast met het door u geschetste asielrelaas waarbij u wél specifiek de opdracht gekregen had poolshoogte te nemen van een verdachte levering koekjesdozen en handelde naar aanleiding van een rapport (CGVS 2, p. 9). (...) Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de drugssmokkel voor iemand die voor de inlichtingendienst werkte en door wiens toedoen verscheidene drugsbaronnen gearresteerd werden. U blokkeert deze vraag onmiddellijk af door te stellen dat u hierover geen specifieke informatie heeft omwille van het gebrek aan middelen dat de inlichtingendienst had en dat het uw verantwoordelijkheid niet was meer te weten over de drugssmokkel (CGVS 2, p. 11). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke ontwijkende antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt. Tot slot legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw samenwerking met de inlichtingendienst als informant. Wanneer u vrijuit uw asielrelaas doet, stelt u dat u een overeenkomst getekend had met de veiligheidsraad van het provinciekantoor van Takhar (CGVS 2, p. 4). Later tijdens uw gehoor antwoordt u echter negatief op de vraag of u een contract getekend had en stelt u dat er enkel een mondelinge overeenkomst was (CGVS 2, p. 11)."

Verzoeker stelt in het eerste middel dat beginnende soldaten in het Afghaanse leger meer verdienen dan 8000 Afghani per maand, doch hij laat na informatie bij te brengen die de informatie aanwezig in het administratief dossier op dit punt tegensprekt. Verzoeker stelt dat dit bedrag hem betaald werd in ruil voor informatie (i.e. wanneer hij informatie doorgaf), en suggereert aldus dat zijn loon in verhouding stond tot de informatie die hij doorgaf. Deze nuancering blijkt evenwel niet uit de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn gehoor. Gevraagd wat hij kreeg in ruil voor de informatie die hij gaf, antwoordde verzoeker dat ze hem 8000 Afghani per maand gaven (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 mei 2017, p. 11). Hieruit blijkt geenszins dat zijn loon varieerde in functie van de hoeveelheid of het belang van de informatie die hij doorgaf. Dit zou impliceren dat er periodes waren waarin verzoeker geen loon ontving, nu hij verklaard heeft dat hij enkel waardevolle informatie doorgaf en dat het mogelijk was dat hij een jaar lang niets doorgaf omdat er niets was (*ibid.*, p. 12). Er mag redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoeker dit zo zou hebben aangegeven, *quod non*.

Door in het eerste middel te benadrukken dat hij geen officiële functie uitoefende bij de inlichtingendienst en louter op basis van een mondelinge afspraak werkzaam was, slaagt verzoeker er niet in de terechte en pertinente vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn samenwerking met de inlichtingendienst als informant te weerleggen of te ontcrachten. Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij "doorgaans" geen concrete opdrachten ontving en dat dergelijke opdrachten uitzonderlijk waren, brengt hij andermaal een nuancering aan die niet blijkt uit zijn duidelijke verklaringen tijdens het gehoor. Wat betreft de vaststelling dat hij weinig weet over de drugssmokkel voor iemand die voor een inlichtingendienst informatie doorgaf die leidde tot de arrestatie van verschillende drugsbaronnen, herhaalt verzoeker slechts wat hij tijdens zijn gehoor verklaarde, namelijk dat hij louter informatie moest doorgeven. Het kan evenwel niet overtuigen dat iemand die beweert een dermate belangrijke rol te spelen in de bestrijding van drugs door de primaire inlichtingen te verschaffen op basis waarvan de autoriteiten actie ondernamen helemaal niets kan aanreiken wanneer hem gevraagd wordt alles te vertellen wat hij weet over de drugshandel die gevoerd werd door de personen die door zijn inlichtingen gevisieerd werden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 mei 2017, p. 10-11).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de vermoedelijke connecties tussen H. F., de drugsbaron wiens drugs door zijn toedoen in beslag genomen werden en wiens handlangers door zijn

toedoen gearresteerd werden, en B., de soldaat uit zijn eenheid die hem onder vuur nam, aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld:

“Wanneer u spontaan over het incident met B. (...) vertelt, stelt u dat u in uw gesprek met luitenant-generaal M. Z. W. (...), die de leiding had van het 201e korps, hem uitlegde dat het voor u geen twijfel leed dat beide heren banden met elkaar hadden en B. (...) handelde in opdracht van H. F. (...) omwille van het feit dat ze uit dezelfde provincie kwamen (CGVS 1, p. 13). Hoewel u dit met zekerheid aan luitenant-generaal M. Z. W. (...) verteld zou hebben (CGVS 1, p. 13), kan u deze connectie niet verder toelichten dan louter met de boude stelling dat ze banden hadden omdat ze uit dezelfde provincie afkomstig waren (CGVS 1, p. 14-15). U had namelijk niet meer informatie over B. (...) dan dat deze een soldaat uit uw eenheid was die zijn werk naar behoren uitvoerde (CGVS 1, p. 14-15). Gevraagd naar de precieze banden tussen hen, zegt u dat u hierover nooit iets meer te weten bent gekomen (CGVS 1, p. 15) en dat u na uw aankomst in België vernomen had dat B. (...) gepromoveerd was geweest waardoor uw reeds bestaande vermoeden bevestigd werd. Doch kan een eventuele promotie van B. (...) die u ter ore gekomen zou zijn toen u reeds in België was aangekomen, niet verklaren waarom u op het ogenblik van uw gesprek met luitenant-generaal M. Z. W. (...) zo zeker was van hun banden. Gevraagd hoe het kwam dat u zo zeker was van deze banden, werpt u de retorische vraag op waarom luitenant-generaal M. Z. W. (...) u anders gevraagd zou hebben te vertellen over uw problemen met H. F. (...) en schetst u een ander verloop van het gesprek dat u met deze laatste had: namelijk dat luitenant-generaal M. Z. W. (...) zeker zou geweest zijn over de banden die er geweest zouden zijn tussen H. F. (...) en B. (...) (CGVS 1, p. 15), in plaats van dat u een gesprek had gevraagd met luitenant-generaal M. Z. W. (...) om hem te vertellen over de vermoedens die u gehad zou hebben. U voegt hieraan nog toe dat de inlichtingendiensten van het leger B. (...) misschien ondervraagd hadden over zijn banden met H. F. (...) tijdens zijn opsluiting maar dat weet u dat allemaal niet weet (CGVS 1, p. 15). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer.”

Verzoeker stelt in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat hij niet kan bedenken om welke andere reden hij aangevallen zou zijn geweest door B. dan omwille van diens connectie met H. F. en geeft aan slechts luidop te hebben nagedacht over de verschillende mogelijke verklaringen voor deze aanval. Verzoeker betoogt verder dat H. F. een machtig en invloedrijk persoon is en dat het niet onwaarschijnlijk is dat hij minstens onrechtstreeks door hem gevisieerd wordt. Zodoende biedt verzoeker evenwel geen verklaring voor de discrepantie in zijn verklaringen naargelang de vraagstelling, die duidelijk blijkt uit de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt overigens op goede gronden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het lot van B.:

“Aanvankelijk verklaart u niet te weten wat er van hem geworden was nadat u hem had laten opsluiten in de post waar u uw dienst uitvoerde (CGVS 1, p. 14). Gevraagd hoe het komt dat u niet weet wat er verder met hem gebeurd zou zijn, zegt u plots dat u na uw aankomst in België via uw neef vernomen zou hebben dat B. (...) vrijgelaten was en zelfs een hogere functie gekregen had binnen het leger (CGVS 1, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, repliceert u dat men u het niet goed had laten uitleggen en herhaalt u uw verklaringen dat u toen u in Kabul verbleef na uw actieve legerdienst te hebben beëindigd niet wist wat er van hem geworden was en na aankomst in België vernomen had dat hij was vrijgelaten en een promotie gekregen had (CGVS 1, p. 15). Het louter herhalen van uw verklaringen, werpt echter geen nieuw licht op waarom u eerder tijdens het gehoor zei dat u niet wist wat er van hem geworden was.”

Verzoekers betoog in het eerste middel als zou hij hebben verklaard dat hij “op dat moment” niet wist wat er met B. gebeurd was nadat hij aangehouden werd, doch later vernam dat hij terug vrij was en promotie gekregen had, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker, gevraagd wat er met B. gebeurd was, verklaarde dat deze opgesloten werd in de post maar dat hij niet wist wat er verder met hem gebeurd was. Vervolgens gevraagd hoe het komt dat hij dat niet wist, voegde verzoeker toe dat hij na zijn vertrek via zijn neef vernomen heeft dat B. ondertussen weer vrij is en een hogere functie gekregen heeft (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 3 mei 2017, p. 14). Aldus wijzigt verzoeker zijn verklaringen in functie van de vraagstelling. De door verzoeker (*post factum*) aangebrachte nuancering van zijn verklaringen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees voor de taliban, dient naast de hoger vermelde omissies in zijn verklaringen bij de DVZ te worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaring dat zijn moeder hem niet meteen waarschuwde toen zij een dreigbrief ontving waarin hij met onthoofding werd bedreigd, doch wel pas drie maanden later toen hij haar vertelde dat hij was

aangevallen door de taliban (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 mei 2017, p. 4 en 15). De overweging dat het goed mogelijk is dat zijn moeder onder geen beding nog méér van haar zoon gescheiden wenste te worden is niet afdoende ter verklaring of verschoning van haar irrationele gedrag. Het houdt geen steek dat een moeder die begaan is met de veiligheid van haar zoon deze zoon niet terstond inlicht over bedreigingen aan zijn adres, ook al zou dit betekenen dat de zoon uit voorzorg tijdelijk niet meer bij haar op bezoek komt. Verzoeker werd wel degelijk gevraagd waarom zijn moeder hem niet onmiddellijk op de hoogte bracht van de dreigbrief en of zij dan geen schrik had voor zijn veiligheid door deze informatie achter te houden en hem op bezoek te laten komen. Verzoeker kwam in zijn antwoord echter niet verder dan te stellen dat zijn moeder bezorgd was dat hij niet meer op bezoek zou komen (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 3 mei 2017, p. 18-19). Ook de Raad acht dit evenwel geen afdoende uitleg.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker geschetste verloop van zijn wedervaren met de taliban. Op dit punt wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"U zou in hout 1392 AK (maart 2014 GK) een dreigbrief gekregen hebben waarin u met onthoofding bedreigd werd indien u uw militaire opleiding niet stopzette en de taliban vervoegde (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 4). Drie maanden later, op 22 jawza AK (12 juni 2014 GK), werd u beschoten door de taliban (CGVS 2, p. 4-5). Ruim een jaar later, op 6 mizan 1394 AK, 28 september 2015 GK, werd u in Kabul uit uw kamer ontvoerd (CGVS 2, p. 6, 16-17). Gevraagd waarom de taliban u viseerde, antwoordt u dat de taliban wisten dat u drie jaar voor de inlichtingendienst gewerkt had en nadien het leger vervoegd had (CGVS 2, p. 17). De reden dat de taliban u ontvoerd zou hebben was dat ze u wouden kiezen in hun adviesraad voor hun operaties (CGVS 2, p. 17). Het is weinig plausibel dat de taliban u eerst zou beschieten en u vervolgens ruim een jaar later zou ontvoeren en folteren met als doelstelling u op te nemen in hun adviesraad voor hun operaties. Men zou verwachten dat ze voor een dergelijk gevoelige functie iemand op het oog zouden hebben uit hun kringen die te vertrouwen is, hun ideeën aanhangt of dat zulk een persoon via subtiele gesprekken benaderd zou worden in plaats van deze te beschieten, te ontvoeren en te folteren. Het is een raadsel waarom ze u zouden vertrouwen met gevoelige militaire informatie die naar boven zou komen in hun adviesraad. U meent dat de taliban verzekerd waren van uw toekomstige toewijding omdat de dorpsoudsten en uw vader in onderhandelingen met hen over uw vrijlating deze gegarandeerd zou hebben (CGVS 2, p. 17). De taliban moeten beseft hebben dat zulke garanties weinig waard zijn in het kader van de onderhandelingen over een vrijlating. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban nog steeds geloofden in uw meerwaarde voor hun adviesraad hoewel u na het krijgen van zweepslagen en met een Kalasjnikov tegen uw hoofd nog steeds zei geen informatie te kunnen verschaffen over het 201e korps of de tweede brigade van Kunar (CGVS 2, p. 17). Vervolgens is het weinig plausibel dat de taliban u (...) vrijliet in Kabul onder de belofte van uw vader en de dorpsoudsten dat u hun militaire adviesraad in Takhar zou vervoegen en u zou opdragen om op eigen houtje naar Takhar te gaan binnen de dag (CGVS 2, p. 6) met het risico dat u ervandoor zou gaan."

De uitleg in het tweede middel van het verzoekschrift dat verzoeker nog niet in dienst van het leger was toen hij met de dood werd bedreigd en vervolgens werd aangevallen en dat de taliban het mogelijks interessanter achtten om hem te rekruteren in plaats van te vermoorden eens zij wisten dat hij door zijn functie in het leger over strategische informatie beschikte, kan niet overtuigen. Verzoeker was op het moment dat hij de dreigbrief kreeg immers in opleiding bij het leger en had er toen reeds drie jaar werk voor de inlichtingendienst opzitten. Dat de taliban het toen nog niet opportuun zouden hebben gevonden om verzoeker te rekruteren, maar wel ruim een jaar later, toen hij tijdelijk niet meer actief was bij het leger, is niet aannemelijk.

De commissaris-generaal is verder van oordeel dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over de taliban die hij vreest en dat de dreigbrief die verzoeker voorlegt niet overtuigt. Dit blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten:

"Bij de DVZ vertelde u dat uw ouders mondelinge en schriftelijke bedreigingen hadden ontvangen van de taliban van het district Darqa (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u dat u bedreigd werd door het schaduwtalibandistrictshoofd Sangariar die in uw district Chahab woonde (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 6, 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat d e schaduwdistrictsgouverneur van Chahab, Mohammad Fazil, ook gekend onder de naam Sangariar, gearresteerd werd in maart 2014 en bekentenissen aflegde (zie administratief dossier). Dat u een jaar later door zijn toedoen zou ontvoerd zijn om hem bij te staan met advies, doet eens te meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De dreigbrief die door u werd neergelegd is bovendien zowel ondertekend door commandant mullah Mohammad Fazel als door Sangariar, hetgeen merkwaardig is gezien het om één en dezelfde persoon gaat."

Wat betreft verzoekers voorgehouden vrees voor zijn schoonfamilie wordt in de bestreden beslissing, daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij de DVZ, gewezen op de incoherentie van zijn verklaringen hierover. Zo wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat (i) het in het licht van informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat een verlovingsafspraken tussen twee families die bovendien altijd verbroken kan worden weinig plausibel is dat de oom van verzoekers verloofde verzoekers vader zou slaan of verzoeker zou bedreigen opdat hij de verlovingsafspraken zou verbreken, dat (ii) verzoekers verklaring dat zijn oom niet in staat was zijn verlovingsafspraken te verbreken omdat er reeds een huwelijksceremonie (*nikah*) zou hebben plaatsgevonden incoherent is met zijn eerdere verklaringen dat hij enkel verloofd was en er geen bewijzen van waren, en dat (iii) verzoeker tijdens zijn gehoren niet consequent is geweest over de aard van de relatie met zijn partner. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat het loutere gegeven dat verzoeker tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Hiervoor kan worden verwezen naar de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u de rang van tweede luitenant had (CGVS 1, p. 10, 13). U had dus een lage rang en oefende uw legerdienst slechts drie maanden actief uit, met name van 30 saratan 1393 AK (21 juli 2014 GK) tot 30 mizan 1393 AK (22 oktober 2014 GK) (CGVS 1, p. 3, 5, 9, 10-11; CGVS 2, p. 5). Vervolgens verbleef u nog tot 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) in Afghanistan zonder dat u – zoals hierboven aangetoond wordt – geloofwaardige problemen ondervond (CGVS 1, p. 3). Gezien uw lage rang en korte actieve indiensttreding zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw voormalige tewerkstelling als tweede luitenant bij het Afghaanse leger een beschermingsnood zou hebben.”

De vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De door verzoeker ter staving van zijn relaas neergelegde documenten vermogen de voorgaande appreciatie niet te veranderen. Met betrekking tot deze documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uw taskara en diens vertaling naar het Engels bevestigen enkel uw identiteit en zeggen niets over uw asielmotieven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan maar zegt evenmin iets over uw asielmotieven. De documenten die u neerlegt betreffende uw scholing en opleiding in Afghanistan en de foto van de neef van uw vader, luitenant W. (...), hebben ook geen betrekking op uw asielmotieven. De documenten en foto's van uw opleiding en tewerkstelling in het Afghaanse leger kunnen evenmin uw asielmotieven aantonen. Betreffende de brief van de taliban, het attest van het districtshuis over uw asielrelaas en uw verzoekschrift gericht aan de politie van Takhar moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De brief werd bovendien eerder in deze beslissing aangehaald om inconsistenties aan te tonen. De verklaring van de dorpsoudsten werd dan weer opgesteld op basis van de verklaringen van uw familie. Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Betreffende de foto's die u neerlegt van uw neef H. (...) dient te worden opgemerkt dat deze uw familiale band niet aantonen en de bewijskracht missen om uw asielrelaas te staven. Hetzelfde geldt voor de foto's van K. M. (...) en H. F. (...) en de persartikels over deze laatste.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In de op 24 september 2018 neergelegde aanvullende nota meldt verzoeker dat hij begin maart 2018 van zijn voormalige buurman te horen kreeg dat zijn familie het slachtoffer was geworden van een gewelddadige aanslag en dat zijn broer daarbij het leven had gelaten. Daarop zouden zijn overige gezinsleden zijn weggevlucht, maar verzoeker stelt niet te weten naar waar. Dorpsbewoners die getuige zouden zijn geweest van het incident zouden aan verzoekers buurman hebben verteld dat H., een

drugshandelaar die door toedoen van verzoeker in de gevangenis was terechtgekomen, werd vrijgelaten en op 28 februari 2018 de woning van verzoekers gezin heeft beschoten. Verzoeker voegt bij deze aanvullende nota een foto waarop het lijk van zijn broer te zien zou zijn. Verzoeker geeft verder aan dat hij op 18 april 2018 de Dienst Tracing van Rode Kruis Vlaanderen heeft gecontacteerd om zijn familie op te sporen. Het dossier zou hangende zijn en verzoeker zou op datum van de aanvullende nota nog geen nieuws hebben ontvangen. Verzoeker stelt verder dat er geen overlijdensakte werd opgesteld naar aanleiding van de dood van zijn broer en wijst erop dat H. F. overal zijn invloed uitoefent en dat ook de werknemers in het districtshuis “naar zijn pijpen dansen”.

De Raad stelt vast dat de vermeende aanval op het huis van verzoekers familie kadert in het relaas dat verzoeker ten aanzien van verwerende partij heeft uiteengezet en waaraan, omwille van de hoger uiteengezette motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd, geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto waarop het lijk van verzoekers broer te zien zou zijn, stelt de Raad vast dat er geen objectieve aanwijzingen zijn dat het hier daadwerkelijk verzoekers broer betreft, laat staan dat verzoekers broer is omgekomen bij een aanval van een crimineel die eerder door verzoekers toedoen zou zijn gearresteerd. Uit de gevoegde brief van Rode Kruis Vlaanderen kan hoogstens blijken dat verzoeker het Rode Kruis verzocht heeft om zijn vader te helpen opsporen. Hieruit blijkt niet dat verzoekers vader daadwerkelijk vermist is, laat staan dat hij en de rest van verzoekers familie na een aanval hun woonst zouden zijn ontvlucht.

In voormelde aanvullende nota wijst verzoeker tevens op een psychiatrische problematiek waarmee hij kampt. Verzoeker verwijst hiervoor naar de gevoegde psychiatrische verslagen van 22 maart 2018 en 19 september 2018. In deze verslagen wordt melding gemaakt van een posttraumatische stressstoornis en een persisterende complexe rouwstoornis. Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat deze verslagen geen inhoudelijk bewijs leveren van zijn vluchtrelaas. Hieruit blijkt volgens verzoeker wel dat hij minstens een subjectieve vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de verzoeker om internationale bescherming aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Zoals blijkt uit hoger uiteengezette motieven slaagt verzoeker er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat zijn voorgehouden vrees gegrond is.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Chahab van de provincie Takhar actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Chahab in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Takhar province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Chahab betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahab van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal, die door verzoeker niet worden betwist, worden genoegzaam bevestigd in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, de update van mei 2018 van dit rapport en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota van 15 april 2019 refereert (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 8). Aldus stelt verwerende partij in haar aanvullende nota terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 98 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers."

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN